

IN MEMORIAM

Bóom tussen hemel en aarde -
schoonheid van onschatbare waarde

©michel aerts

Beste lezer,

Het heeft een hele poos geduurd om de redactie terug op de rails te krijgen, maar met dit nummer is de herstart gegeven.

Deze eerste editie Ronduit in 2017, willen we wijden aan 2 mensen die ons plots ontvallen zijn in de eerste maanden van dit jaar.

Twee prachtige heren, die onze organisatie diep in hun hart droegen.

Wie Huize Levensruimte zegt of denkt, legt automatisch de link met Michel.

Michel is immers vanaf het prille begin, we praten 1967, heel intensief betrokken geweest bij het reilen en zeilen binnen de organisatie.

Hij startte als vrijwilliger, werd voor zijn actieve rol in het gebeuren betaald van begin 1973 tot eind 2007 en ging daarna, tot vandaag gewoon terug door als vrijwilliger.

Michel is al die tijd onze projectman geweest; diegene die zijn rug zette onder alles wat georganiseerd diende te worden.

Een opsomming maken van alle dingen die hij realiseerde, staat gelijk met hem tekort doen, want leidt onherroepelijk tot het vergeten te vermelden van wapenfeiten.

Maar om u toch een idee te kunnen geven over welke dingen het zoal gaat, kan ik het niet nalaten om een paar voorbeelden op te sommen.

We starten bij de beginjaren, met het organiseren van :

- Open Deur Dagen waarbij 3 dagen na mekaar vertier en animatie werden voorgeschoteld.
- Organisatie van tal van kleinkunst avonden in het centrum.
- Staptochten met de jongeren in binnen- en buitenland, ja, zelfs tot op de Mont Blanc.
- Werd er niet de bergen ingetrokken, dan werd er wel een kampplaats gevonden waar aan speleologie kon gedaan worden, kwestie van het aardoppervlak ook eens van de andere kant te kunnen bekijken.
- Hij zorgde menigmaal voor de goede organisatie, zeg maar evacuatie, van bijna gans Levensruimte, naar één of ander veld of bos, om daar een tentenkamp vakantie door te gaan brengen.

Nadien ging hij in de zomervakantie, gedurende vele jaren voor een paar weken met de jongeren mee naar onze vaste stek aan zee, waar vooral ook zijn kookkunsten erg gewaardeerd werden door jong en iets ouder.

Dat brengt ons trouwens bij de jarenlange inzet om onze mossel feesten, herfstrestaurants, communiefeesten en andere eetgelegenheden mee vorm en inhoud te geven.

Hongerigen spijzen en dorstigen laven is een leuze die hij als geen ander wist te bespelen.

Allemaal dingen om nooit te vergeten.

Maar wij gaan Michel vooral meedragen als diegene die er op alle momenten stond, op elk ogenblik zijn luisterend oor leende, er altijd was om mensen met goede raad en daad bij te staan.

Een gave die door éénieder die hem kende niet alleen erg gewaardeerd werd, maar waar menigéén onder ons ook regelmatig effectief gebruik van maakte.

Praten over zichzelf en zijn eigen problemen en gevoelens, stond echter nergens in zijn woordenboek.

Dat maakte het soms moeilijk om te weten hoe dingen bij hem toekwamen, hoe hij met informatie weg kon, of hij er wel mee weg kon.

Hij gaf zich ten volle, maar kreeg niet graag.

Ik las in één van de vele facebook berichten die gepost werden na zijn overlijden :

*“ Je kunt huilen om zijn heengaan..
Maar je kunt ook blij zijn omdat hij heeft geleefd... “*

Wat mezelf betreft ; ik ben heel erg blij dat ik zo iemand gedurende al die jaren naast me heb kunnen hebben.

Op professioneel vlak als steun en toeverlaat, Op persoonlijk vlak als vriend, waarop ik altijd kon terugvallen.

Luc

Michel Aerts

02-10-1947 (Averbode) - 07-04-2017 (Wolfsdonk)

Eind 1982 werd Willy doortoenmalig directeur en stichter van Huize Levensruimte, pater Guido De Groot, gevraagd om bestuurder te worden van de vereniging, ter vervanging van een ontslagnemend bestuurder.

Absoluut niet onlogisch dat Willy hiervoor werd gevraagd. Hij was immers griffier op de Jeugdrechtbank te Antwerpen en bijgevolg heel erg vertrouwd met het doelpubliek en de regelgeving er rond. Zijn expertise op dat vlak was dan ook een enorme aanwinst en verrijking voor de voorziening.

Wij hebben Willy gedurende al die jaren gekend als iemand die altijd eerst heel goed luisterde naar de probleemstellingen die zich aandienen, om er nadien, met de nodige argumenten, zijn mening over te geven. Het belang van het kind stond hierbij steeds voorop.

Verder hebben wij hem altijd gekend als een heel precies en correct mens en dit zowel op praktisch, maar zeker ook op menselijk vlak ; iemand waarop je in alle omstandigheden steeds kon rekenen.

Gezien zijn kunde hoeft het dan ook eigenlijk niet gezegd, dat zijn mening in de vele discussies omtrent te nemen acties binnen de pedagogische beleidsvoering, vaak mee bepalend waren bij de besluitvorming.

Velen onder ons zullen ook blijvend met heel veel warmte terugdenken aan, hem zelfs alleen kennend als, "den echte Sinterklaas". De manier waarop hij rond 6 december hier immers telkens weer in het centrum verscheen om er de jongeren te ontvangen, hen toe te spreken en hen te voorzien van een cadeautje, is van die aard, dat het bij éénieder die bij die gelegenheid ooit aanwezig was, terug enige twijfel oproept omtrent de echtheid van het ganse Sintverhaal.

Als vereniging zijn we dan ook enorm blij dat we zo iemand gedurende bijna 33 ononderbroken jaren (hij stopte zijn mandaat

in april 2015), als bestuurder hebben mogen kennen en gebruik hebben mogen maken van zijn diensten.

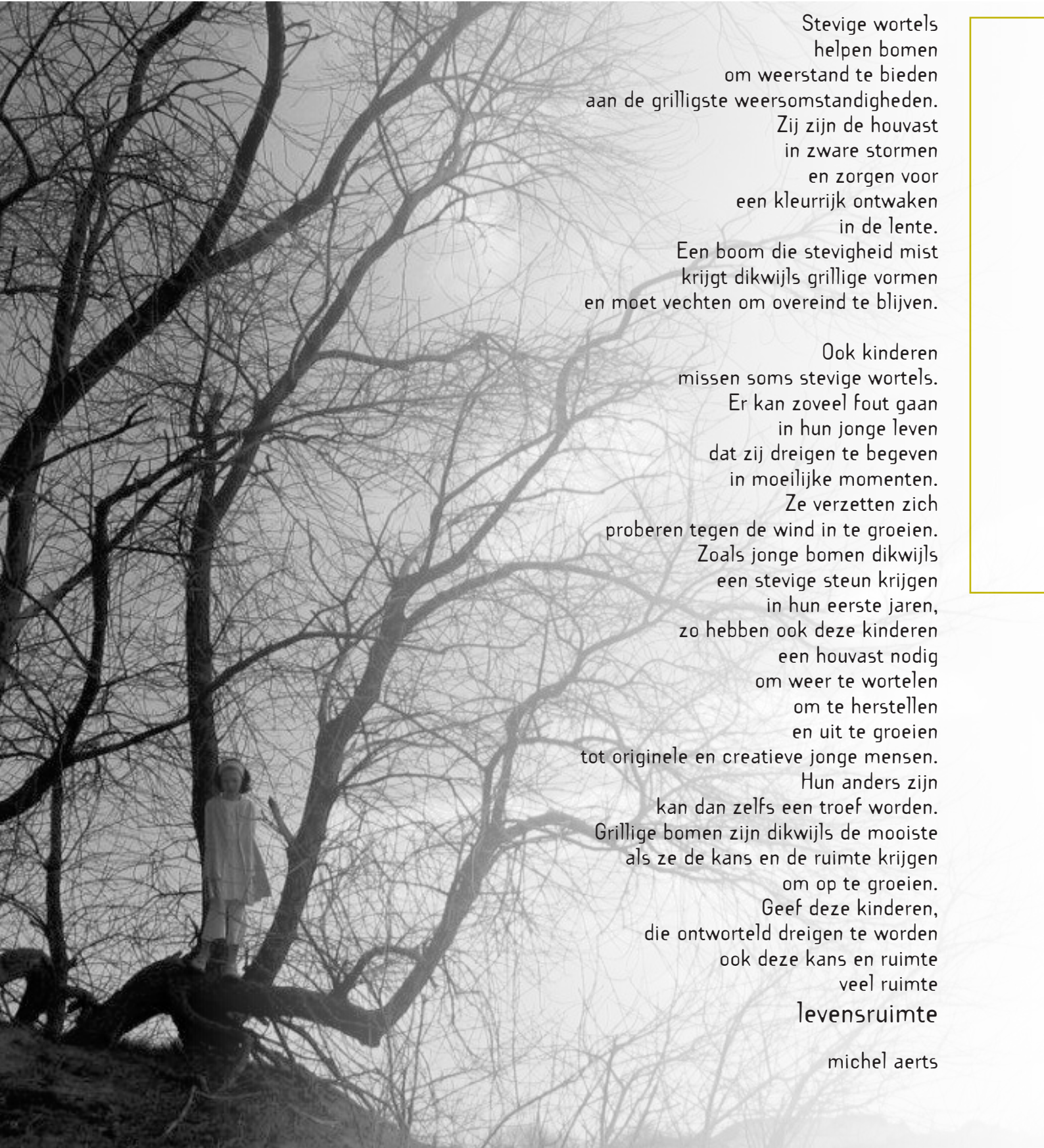
Hij deed dit alles (net als alle andere bestuurders) bovendien volledig onbaatzuchtig, want het systeem van zitpenningen wordt absoluut niet gehanteerd binnen de organisatie.

Wij willen hem hierbij alle rust toewensen die hij verdient.

Willy Hermans

29-05-1938 (Merksem) - 12-05-2017 (Antwerpen)

Stevige wortels
helpen bomen
om weerstand te bieden
aan de grilligste weersomstandigheden.
Zij zijn de houvast
in zware stormen
en zorgen voor
een kleurrijk ontwaken
in de lente.
Een boom die stevigheid mist
krijgt dikwijls grillige vormen
en moet vechten om overeind te blijven.

Ook kinderen
missen soms stevige wortels.
Er kan zoveel fout gaan
in hun jonge leven
dat zij dreigen te begeven
in moeilijke momenten.
Ze verzetten zich
proberen tegen de wind in te groeien.
Zoals jonge bomen dikwijls
een stevige steun krijgen
in hun eerste jaren,
zo hebben ook deze kinderen
een houvast nodig
om weer te wortelen
om te herstellen
en uit te groeien
tot originele en creatieve jonge mensen.
Hun anders zijn
kan dan zelfs een troef worden.
Grillige bomen zijn dikwijls de mooiste
als ze de kans en de ruimte krijgen
om op te groeien.
Geef deze kinderen,
die ontworteld dreigen te worden
ook deze kans en ruimte
veel ruimte
levensruimte
michel aerts